

A

1747

XI.

LÁSZLÓ család
PASSIONALEJA.
XIX.sz.d. Magántulajdon

Large hole

sék. Akkoron egybegyűlének a Papi Fejedelmek az irás tudók

és a Népek Venei Caiphásnak Palotájában.

Es tanácsot tartának Ur János ellen, hogy öt

megfogadják és megölnék, mondanak vala:

Ne er Innep Napon, ne talán tén indu-

lat lenne a köznépben. Mikoron pedig János

vala Bétániában poklos Simonnak Kariában,

eljöve egy asszonyi állat, horván Alabástrom

koból sinált szelencrét, drága kenettel telyest

megnyitván a szelencrét onté art Jánosnak fe-

jére, Látrán pedig a tanítványok, igen meg-

haragvának rajta mondván: De mire lön er

a nagy kár, nagy pénzen ért eládhatták volna

és a szegényeknek szethatták volna, és rugolód-

nak vala az asszonyi állat ellen. Mikoron pedig

János megértette volna, monda ő nekik Mire

nehézeltetek er asszonyi állatra? mert jó dolgot

cselekedett én velem. Mindenkor szegények van

nak veletek, de én nem mindenkor vagyok

Mert hogy öért cselekedte az én temetsegemre

mivelte. Bizony mindom ti néktek valamig

prédikáltatik mind a Világon az Evangé

lium, er is az ő emlékezetére meghirdette

tik. Be' mire pedig a Lathán Tudásban,

ki mondatik vala Ischariotesnek, és elmen-

vén róla a főpapokkal, miképen ötöt elárul-
nája, mondván: Mit adtok énnekem és én ö-
tet kézben adom^{lak} nektek. Ezt hallván a esidők igen
örülének a rajta és ígérének a neki harmincz ezüst
pénzt És az óráról fogva alkalmatosságot keres
vala, miképpen ötöt kézben adnája. Eljőve azért
az Husvétnek Innepé melyben a Bárányt áldoz-
ni kell vala. Első napján azért a Pozátsás Innepnek
megkérdeék Jézust az ő tanítványai, mondván:
Hol akarod hogy megkövütsük az Husvét Bá-
rányt? És elküldé kettőt a Tanítványokban mond-
ván. Menjetekek a városba, és egy ember egy korszó

vírral a^z elötökbe és mondjátok ezt ő neki: Az
Mester azt mondja tenéked, tenálad eszem
meg a Husvét Bárányt, az én tanítványim-
mal. Elmenvén azért a tanítványok, úgy
találák, mint Jézus megmondotta vala ne-
kik, és megkövütek a vacsorát. És mikoron
Este felé volna, eljőve Jézus az ő tizenkét ta-
nítványival és letelepedék velük. És felkelvén a
Paisora feljűl, levette ruháját és kendőt von-
rá, s megövedte magát velle. És vizet tölt-
vén a medenczében, kezdé mosni tanítványinak
lábokat, és megtörölni a kendővel. Mikoron azért

jutott volna Simon Péterre, monda neki Péter: Uram

te mosd meg az én lábaimat? Mondta neki Jézus:

A mit én most cselekezem, te nem tudod, de

ennek utánna megtudod. (Mondta neki Péter:

Joha örökre meg nem mosod az én lábaimat

Felele neki Jézus: Ha meg nem moslak, ^{tiszta} nem le-

szem veszed tőleked én velem. Mondta neki Péter

Uram nem csak lábaimat, hanem mind

keremet és Fejemet. Mondta neki Jézus. A ki meg

mosdott, nem szükség megmosni hanem csak

a lábait. Tü is tiszták vagytok, de nem mind

nyájon. Mert tudja vala a ki őtet elárulnája. A-

3

ért monda hogy nem vagytok tiszták mind

nyájon. Minek utánna pedig megmosta

volna lábokat és red vötte volna ruháját, és

met monda nekik. Tudjátok-e mit cseleked-

tem veletek? Én Uratok és Mesteretek lévén

megmostam lábokat, tü is egyitek a má-

siknak megmossátok lábokat. Mert példát

hagytam tőnéktek, hogy a mint én cseleked-

tem, tü is úgy cselekedjétek. Mert bizony mon-

dom tü néktek, nem nagyobb a szolga az ő u-

ránál. Ha azért exeket értitek, boldogok les-

tek, ha megcselekeditek. Es mikoron letelepedvén

emnének a Tanítványok, monda nekik Jézus) Bi-
 rony birony mondom tő nektek, hogy egyik
 kövületek ma engem elárul. Ők pedig igen
 megismerődvén ezen, kezdének egymásra nézni
 és egymástól kérdezkedni, ki felől mondaná azt.
 És kiki mind mond vala neki: Nem de én va-
 gyok az Úram!? Monda nekik Jézus: Az ki én-
 velem együtt nyújtja kereszt a fába az árul el
 engemet. De jaj annak az embernek, ki által
 az ember fia elárultatik. Jobb volt volna ha az
 az ember soha sem született volna. Felelvén pedig
 Judás, ki őtet elárulja vala, monda: Nem de én

vagyok a Mester? Monda neki Jézus: Te
 magad mondád. És mikoron vacsoráltak
 volna vére Jézus a kenyeret, és mikoron há-
 lákat adott volna, megszöge, és adá a Ta-
 nitványoknak, mondván: Vegyitek és egyétek
 ez az én Testem, mely tő írettetek halábra
 adatik, ezt az én emlékeztetemre tegyitek
 Az pohárt is vevén minnek utánna vacso-
 ráltak volna, és hálaakat adván adá a
 Tanítványoknak mondván: Igyatok ebből min-
 nyájan, ez az én Vérem Újtestamentumnak vére,
 mely tő írettetek és sokaknak bűnök bocsálat-

jáért kiontatik. Ezt valamennyiszer ijandjátok
 ar én emlékeztetemre tegyék. És mindnyájon
 ivának belőle, és monda nékik. Bizony mon-
 dom ti néktek, nem isxom többet a Kölötenek
 vizéből mind a napiglan, mikoron ujonan
 isxom véletek az Istennek Országában. Felkelvén
 pedig Judás ő közülök, mindjárast kimene, im-
 már pedig ejj vala. Mikor azért Judás elment
 volna, monda Uramk Jézus: Mostan dicsőítetett meg
 az embernek fia, és az Isten is megdicsőítetett ő ben-
 ne. Ha az Isten is megdicsőítetett ő benne, az Isten
 is megdicsőíti őtet ő magában, és mindjárast meg-

dicsőíti őtet. Fiásokaim, még kevés ideig vagyok
 veletek, kerestek engemet, és az hova megyek
 ti most oda nem jöhettek. Monda néki Simon
 Péter: Uram inkább hova megy? Monda néki Jé-
 sus: Az hova megyek, nem követhetsz te most en-
 gemet, de ennek utánna követsz. Monda néki
 Péter: Uram miért nem követhetnélek most te-
 gedet? Eltemet adom te éretted. Felele néki Jézus
 Életedet idele érettem? Bizony mondom te né-
 ked, hogy a kakas nem xöl az éjjel míg há-
 romszor megtagadsz engemet. Actus Secundus.
 És mikor Jézus mindereket mördötte volna és a

vacsora után diséretet énekle^ltenek volna, ki m^ene
 J^esus Cedron pataká melle' az Olajfáknak hegyére. Köve-
 tek pedig öket az ö' Tanítványi és monda nekik:
 Mindnyájon megbotránkok^{ok} tu én bennem, mert
 megvagyom írva: megverem a pásztort, és a nyájnak ju-
 hai elcselattatnak. De minek utánna feltámadok
 elől vészelek t^utókat Galileában. Mondá neki Péter
 De ha mindnyájon megbotránkoknak is benne, de
 én soha megnem botránkokom. Mondá neki J^esus: Bi-
 zony m^endom tenéked, hogy er' éjjel minek előtte az
 kakas skóllina, háromszor megtagadod engemet.
 És Péter annál inkább mondja vala: Ha meg kell is

veled halnom, soha megnem tagadlak. Azonké-
 pen mind a több Tanítványok is mondnak vala:
 És akkoron m^ene J^esus a Majorba, mely Getse-
 manénak^{ak} hivattatik, holott vala egy kert, mely-
 ben bémene ö' és az ö' Tanítványi. Tudja vala pe-
 dig J^esus is az helyet, mert gyakorta meggyem vala
 oda J^esus az ö' tanítványival. Mondá azért a Tanít-
 ványoknak. Uljetek itt, míg amoda menvén imát-
 korom. És melleje vezé Pétert Jakabot és János^{ost}. És
 mikoron a helyre jutott volna, kerde igen rettegni-
 és b^ankodni, és monda nekik: Komoru az én lel-
 kem mind halál^{ig}: Vigyázzatok én velem és imád-

koratok, hogy kísértetbe ne essetek. És pedig mint
egy hájtási földön el méné tölük, és térdre esvén
arral a földre borula és imátkozik vala, mond-
ván: Én szerető atyám, ha lehetséges távozék el
ex. Pokár én töllem. De maga nem ar én akara-
tom, hanem a tied legyen. És jöve a Tanítványok-
hoz, és aluva találá őket, és monda Péternek:
Simon aluszol-e? E képen nem vigyázhattál egy
óraig én velem: Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy
kísértetbe ne jussatok. Ismét másodszor is el méné
tölük, és ugyanazon beréddel imátkozék. És midőn
keserőséggel igen megzorítatnék, hosszabban imád

korik vala. És a veritek, mind a vér cseppek le-
folytak vala róla. És akkoron felkelvén az imá-
ságokról jöve a tanítványokhoz és találá őket
aluva, és monda nekik. Aludjatok immár és
nyugodjatok. És harmadszor is el méné tölük, és
hasonlatos képen imádkozék. Eljöve a Tanítvá-
nyokhoz és monda nekik. Elegendig keljetek
fel menjünk eliben, mert imé elközelgetett a
ki engem elárul. És imé Tudás, egyik a tizen-
ketto közül révén seregeket és szolgálkat melle-
je a főpapoktól és Vénektől és az Traistudóktól, jöve
oda lámpásokkal fegyverekkel és botokkal. Tudás

pedig jelt adott vala nekik, mondván: A kit én
 megcsokolandok, az a János, fogjátok meg őtet. Jé-
 sus pedig tudván mindeneket, kik követhere-
 dők valának, elejében mēne, és mōnda nekik:
 Kik kerestek? Azok pedig mondának: Az Názáret-
 beli János. Mōnda nekik János: Én vagyok. Hogy
 pedig ert mōnda János nekik, hátra menének és
 leomlanak a földre. Ismét megkérde őket mon-
 ván: Kik kerestek? Azok pedig mondának: Az
 Názáretbeli János. Mōnda nekik János: Mondom
 ti nektek, hogy én vagyok. Ha azért engemet
 kerestek, hagyjátok ezeket elmenni. Hogy bētelje-

sedjék a beszéd, melyet mondott vala: Ezek közül
 atyám, kiket innékem adtal, egyet sem vesztettem
 el. Azonkōrben horrāja járulván Judas, mon-
 da ő neki: Üdvöz légy Mester. És megcsokola őtet.
 Mōnda neki János. Barátom Juda mire jöttél?
 Csokolással árulod-e te el az embernek fiát. Akko-
 ron a zsidók kerekét vetvén Jánosra, megfogák
 őtet. Simon Péternek pedig, mikor törz volna, ki voná
 art és a papifejedlemnek szolgájához csapá, és a
 jobb fület levágá. A szolganak pedig Malehus va-
 la Neve. Mōnda pedig János Péternek. Bocsássad
 a te törődöt hiveljébe, mert mindnyájon a kik

fegyvert fognak, fegyver miatt elvesznek. Avagy
 vélede art, hogy nem kérhettem volna Atyámat és
 adott volna énnekem többet tizenkét sereg an-
 gyaloknál. Avagy art akarod, hogy a pohárt
 melyet atyám nekem adott, meg ne igyam? A-
 vagy hogy telnének be az irások, mert ennek így
 kellett lenni. Akkoron monda Jézus a zsidóknak
 Míképpen egy latorra úgy jöttetek én reám, hogy
 megfogjátok engemet, de ez a ti órátok sötétségnek
 hatalma. És akkoron az ő tanítványai minde-
 lyenek ötöt és elfutának. (És egy nemű némmű
 Jffu követi vala ötöt ki gyolcsban meritelen takar-

ta vala magát, és megfogák az ifjut. Ő pedig
 nekik hagyván a gyolcsot meritelen elfuta kö-
 zülök. Actus 3-tus. Az sereg azért és az had-
 nagy és a zsidók szolgái megfogák Jézust és meg-
 kötörik ötöt. És először viték Annás püspökhöz.
 ki ipa vala Caiphasnak. Annakutánna vi-
 ték ötöt Caiphasnak. Vala pedig a Caiphas ki ta-
 nársot adott vala a zsidóknak, hogy jobb volna
 egy embernek meghalni a köznépiért. Követik va-
 la pedig Urunkat két tanítványi távol Simon
 Péter és János. János pedig mivel hogy ismereti-
 ben vala a Papi fejedelmnek, béméne Jézussal

a palotába. Péter pedig áll vala kívülb a pitvar-
ban. Mikoron pedig az ajtón álló leányzó látta
volna Pétert, monda ő neki: Te is az embernek
tanítványi közül valál. Megtagadva Péter ert
mondván: Asszonyi állat nem vagyok, sem
tudom mit mondasz. Keresnek vala pedig ha-
mis tanukat Úr János ellen de nem találbnak
vala. Végre jövének két hamis tanukakik
mondának: Mi hallottuk hogy az ember azt
mondotta. Elrontom az Istennek templomát
és harmad napon ismét felépíthetem ötét.
János pedig csak hallgat vala. Felkelvén azért

a papi fejedelem, monda Jánosnak: Semmit
sem felelre a tanubizonyosságokra. János pedig sem-
mit nem felele neki. Megkérde ismét a papi feje-
delem, mondván: Kémyszerítseleke az elő Istenre
hogy megmondjad minekiünk, ha Tei vagy a Krisz-
tus, Istennek Fi. fia. Monda neki János: Te mon-
dád, mert én vagyok. Akkoron a főpap megsza-
karta ruháit, mondván: Káromlását róla. Mi-
szükség a bizonyosságokra, im meghallátok az
ő káromlását, mi tetszik tő néktek? És mind-
nyájon felkiáltának mondván: Meltó az halál-
ra. Akkoron azok, kik tartják vala Jánost, ötét

arcul pökdösek és nyakon verék. Némelyek pedig
 beköték szemeit, és arcul ütök vala mondván
 Proféták Crisatus és mond meg kiasoda üte mo-
 tan tégedet. Mikoron azért a szolgák türet
 tettenek volna a palotában, fűtőinek vala mert
 hideg vala. Simon Péter is közöttök áll vala.
 és fűtőik vala. És mikoron látta volna más
 leányó, kérdék mondani azoknak, kik ott áll-
 nak vala. Ez is a Názáretbeli Jézussal vala.
 Megtagadá ismét Péter, hogy nem tudná ki volna
 és soha nem ismerte volna az embert. Az sol-
 gák körül is némelyek kérdék neki mondani

Bizony te is azok körül való vagy, mert még
 a szód is megmutatja, hogy Galileából való vagy.
 Monda egyik a papok szolgái körül, annak
 rokonsága kinek Péter el vágta vala fület. Nem
 de nem láttalak-e én tégedet a kertben övéle.
 Akkoron Péter harmadszor is kerde eskünni
 és átkorodni, hogy soha nem ismerte volna az
 embert ki felől szólának. És mindjárt a ka-
 kas szóla. És megfordulván Urunk tekintete
 Péterre, és megemlékerék Jézusnak beszédéről,
 melyet mondott vala, hogy minvekelőtte a kakas
 szólana, háromszor megtagadja engemet. És kimen-

vén onnet Péter, nagy keservesen sír.

Reggel pedig lévén összegyűlének a papi

fejedelmek, az írástudók, és mind a népnek vé-

nei Ur János ellen hogy ötet megölnejek. Mon-

dának azért mindnyájan. Te vagy azért az Is-

tennek fia? János pedig monda nekik. Ti mon-

játok. Ők pedig mondának. Mi szükség több

tanukra. Mű magunk hallottuk az ő szájából.

És felkelvén a sokaság, kötörve vivék Jánost

a tisztartónak, Pontius Pilátusnak kezében

Akkor látván Judás, a ki őtet elárulta vala

hogy elkárhozott volna, megtérvén magában, meg-

vívé a zsidóknak a harmincz erüst pénrt mon-

ván. Vétkeztem elárulván az ártatlan vért.

Ők pedig mondának. Mit gondolunk mű vele?

am te lássad. És elvetvén a pénrt a templom-

ban, elmenvén felakasztá magát, és két felé

hasada, és az ő bele kiomlék. Az papok pedig

vívén a harmincz erüst pénrt mondának: vala

Nem illik hogy az Ésten ládájában tegyük

ötet, mezt vérnek ára. És tanácsot tartának felőle,

és megrevék egy farakasnak mezejét vele, az

jövevényeknek temetségekre. És hivatták az a mező

vérnek mezejének mind e mai napiglan. Ak-

koron bétélek az Érás, mely azt mondja: És
 vérek, úgy mond, a harmince erüst prévet,
 az megbecsültetett Christusnak árát, és adak
 azt a farakasnak mezejében, a mint elren-
 delte én isám az Ur Ésten. Actus Plus. Reg-
gel azért vérék Terust Pilátushoz, és a papok
 be nem menének az ítélő hársban, hogy meg-
 ne fertőzletnének, de hogy megennék a Fus-
vét barámyt, ki jöve azért Pilátus hozájuk.
 mondván: Miben vádoltok az Embert? monda-
nak ő néki: Ha az ember bűnös nem volna, sem-
miképen tenéked nem adtuk volna őtet. Monda-

nekik Pilátus: Vegyétek két ti és a ti ti-
rénytek, szerint, ítéljétek meg őtet. Mondanak
 erre a Sidók: Nekünk nem illik senkit meg
olnunk. Mondanak ismétlen ő néki: Est ta-
táltuk hogy a mi néprünket elfordította, és
 megállította a Bücsárnak adót, admi és magát
királyá tette. És miene azért Pilátus az ítélő
hársban, és megkezdé Terust, mondván: Te raggy-
a Sidóknak királyá? Felele néki Terus. Te ma-
gadtól mondád azt, avagy egyebek mondották
én jelöls tenéked? Monda néki Pilátus: Mi
nem Sidó vagytok én, a te nem reced és a papok ad-

tanak tegyet én nékem, mit cselekedél?

Felele neki Jézus: Az én országom nem

ez világi ország; ha pedig ez világból volna az

én országom, bizony az én szolgálóm vité-

kednének, hogy ne adottam volna a Sidsk

kerében. Monda neki Pilátus: Acéit ki-

sály vagy-e te? Felele neki Jézus: Te mondád

mert király vagyok. En arra születtem, és

azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek

az Igarságról. Minden azért, valaki az Igar-

ságból legyen, hallgassa az én beszédemet. Mon-

da neki Pilátus: Micsoda az igarság? És mikor-

ron sokakban vádoltatnék a Sidsk től, sem-

mit sem felele nekik. Küldé pedig őtet Pi-

látus Herodesnek, mert ő is az időben Jezu-

sálemben vala. Látván pedig Herodes, igen

örvölyt rajta mert sok időből fogva kíván-

ta vala őtet látni, és reméli vala, hogy vala-

mi nagy csodat tenné ő elötte, és kérdeni va-

la őtet sok kérdéssel, de Jézus semmit nem fe-

lelt neki. Csak a fehér ruhában al-

lőzött őtet és meg küldé Pilátusnak. És meg

harátkorának Pilátus és Herodes az napon

mert annak elötte haragban valának. Pilátus

azért összehíván a papokat, és mind a közsé-
 get; monda ő nekik. En semmi vétkeket nem
 találok ez emberben, megküldtetém azért
 clereszem őtet. Sokáistok pedig tünkedtek
 hogy az Énnep-napon egy foglyot ~~Crispianus~~
 el tünkedtek, melyiket akarjátok azért,
 Parabást-e avagy a Christust, a Sídóknak ki-
 rályát. És felkiálta mind az egész sokaság,
 mondván. Nem ezt hanem a Parabást. Ut-
 ra pedig Pilátus az ítélő székben, hozzá
 küldte az ő feleséget, mondván. Semmi kár-
 ne legyen teneked ezzel az igazsággal, mert ez

éjjel álmomban sokat szenvedtem ő érte.
 Pilátus azért szólta nekik, mondván: Mit akar-
 tok azért, hogy cselkeijem a Széussal, kit mon-
 dotok Sídók királyának. Azok pedig felkiál-
 tának; mondván: Fesséted meg, fesséted meg
 őtet. Pilátus harmadszor is monda nekik:
 Mi gonosz cselkeiket? Semmi halálra való
 okot nem találok ő benne. Ők pedig annál
 inkább kiáltának vala mondván: Megfessites-
 sék! Akkoron Pilátus igen megostorozá Széust.
 Az utóczek pedig öltöztették veres bársony pa-
 lástban, és tövisből font koronát nyomának fejé-

ben és nádszálat adának jobk kezében.

És csufolván térdre esnek vala előtte és imádják va-

la, és udvarlik vala őtet, mondván: Udvör légy Si-

dónak királya. És arcuk pökösök vala, és verik

vala őtet, és a nádszálat hai verik vala kezéből,

és verik vala vele fejét. Hi mene ismet Pi-

latus a Sidók hoz is monda nékik: Ime kiszo-

rom őtet tünétek, hogy megtudjátok, hogy sem-

mi halálra való akit nem találtam ő benne

Kijöve azért Jézus, viselve a tervishoronat és

a barsony palástot, és monda Pilátus: Ime az

ember. Mikorm azért láték volna őtet, ki áltja

vala minnyajon: Jesztet meg, jesztet meg

őtet. Monda nékik Pilátus: Vegyetek hát tü

es jesztet meg őtet. Felelnek a Sidók:

Nekünk torvényünk vagy és a jesztet meg

hell halni, mert őt ennek fiára tette ő magát.

Mikor ért hallotta volna Pilátus, inkább megje-

lemlek. Bemene ismet az iteli hába és mon-

da Jézusnak: Honnet való vagy te? Jé-

zus pedig femmit nem felel néki. Monda a

ért Pilátus: Nekem nem felelsz-e? Nem tudod

hogy hatalmam vagy ennekem tégedet meg-

jesztetnem, és hatalmam vagy tégedet eleresz-

tenem. Felele neki Jézus. Nem volna teneked
 én rajtam fenn hatalma, ha innen feljül-
 röl nem adatott volna teneked. És annak oká-
 ért a ki engemet te kerékben adott, nagyobb bűne
 vagyok. És azért okot keres vala Pilátus hogy őtet
 eleresztene. A zsidók pedig kiáltanak vala, mond-
 ván. Ha ez elereszted, a császárnak nem lesz
 barátja, mert valaki királyságot tesz magát ellene
 mond a császárnak. Mondá neki Pilátus: Az tui
 királyokat peritsem-e meg? Felelének a papok:
 Nincsen királyunk, hanem csak császáruink.
 Látván azért Pilátus, hogy semmit nem használ-

na, akarván eleget tenni a népnek, azt ítélte,
 hogy a mit kivánnak, az lenne. És azért vitet ké-
 re elé, kezeit megmosván mondá: En aítatlan
 vagyok ez igaznak vértől, ám tui bűnsátozok. És
 felkiáltá mind az egész sokaság mondván: Az
 ő vére mi rajtunk is a mi fejinkon legyen. Ak-
 koron azért Pilátus halálra ítélte Jézust és Barabást
 kerékben, hogy az ő kívánságuk szerint megfe-
 ríttessenek. Barabást pedig elereszté nekik. Vala
 pedig az Barabás tolvaj. Akkoron a vitézek fogák
 Jézust, és levonák róla a barsony palástot és a
 maga ruhájában öltöztetik. És vállára adának egy ne-

hár keresztjét, hogy a feszítésnek helyére kivinnéje. És
 mikor on eljárnak, nem bírnia találának egy
 Cyrenébeli embert, hogy a merőrlőjére, és azt kényszeri-
 ték, hogy a keresztet vinnéje. Követi vala pedig Jézust
 férfiaknak és asszony népeknek sokasága, kik ke-
 sergik és siratják vala őtet. Jézus pedig feljűk for-
 dulván, monda nékik: Jerusalemnek leányi, nesi-
 rassatok engemet, hanem tümagatokat, és a tü magva-
titokat. Mert imé eljűnek a napok, melyekben azt
 mondják: Boldogok a medetűk, és a méhék kik nem szül-
tenek, és az emlők kik nem szoptattanak. Akkoron kezdik
 azt mondani: Szakadatok reánk hegyek és halmok bo-

ritsátok el minket. Mert ha a nyerőfánn azt műve-
 lik, az asszonynak dolga mint leszen? Vétetnek va-
 la pedig ő vele más két gonosz tevők, hogy megfeszít-
 tessenek. Actus Ja és vivék Jézust a kopasztó hely-
re, melyet sidoúl Golgothának hívnak. És adá-
 nak innya ecetet, nyrkával és spével elgyjittet
 t. És mikor megkóstolta volna nem akará innya
 Akkoron feszítének meg ő vele két lat, st. És mon-
 dá urunk Jézus a keresztfán. En mennyei szent a-
tyám becsűd meg nékik, mert nem tűjék mit
cselekednek. Megírá pedig Pilátus az ő halálának okát,
 és helyezetté feje feliben, mondván: Názáretbéli

Jézus Sidóknak királya Vala pedig írva
 Sidoul, Görögül és Dedkul. Ezt pedig az irást sokan
 olvassák vala, mert közel vala a városhoz az hely.
 Mondának vala pedig a főpapok Pilátusnak: Ne írj
 Sidók királyának. Felele nekik Pilátus Az mit megírtam,
 megírtam. Az utérek pedig verék az ő ruháját és négy
 részre oszták, mindeniknek egy-egy részt. És a kontost is.
 Vala pedig a kontos varrás nélkül merő fevős. Mondá-
 nak azért ő körtök. Ne metéljük el ezt, de vessünk
 sorot rája, hogy lefeljesevőjek az Izs, mely azt.
 mondja. Megoszták ő körtök az én ruhaimat, és az
 én kontosimra sorot vetének. Allanak vala pedig a

Jézus keresztfája mellett az ő anyja Mária, és több
 sz. asszonyok. Mikoron pedig Jézus látta volna az ő
 anyját és a tanítványt, kit szeret vala, ott állani
 monda az anyjának: Ime asszonyi állat a te fiad
 Aztán monda a tanítványnak: Ime a te a-
 nyád. És az órától fogva a tanítványt magának
 fogadá, kik pedig azon elismennek vala, szüldem-
 zék vala feje ket csóválván rajta mondván: Hah-
 te ki elrontja az Istennek templomait és har-
 mad napon mást építse, szabítsa meg most ma-
 gadot, ha Istennek fia vagy szállj le a ke-
 resztjáról. Ezenképen a főnépek is csúfolják

vala mondván: Egyebeket meg szabadított, szabadítsa meg most ő magát, ha Istennek fia és hiszünk ő benne. Bizott az Obelenben, szabadítsa meg most őtet, mert ő azt mondta: En Istennek fia vagyok. Azonképen a látnok is, kik vele együtt megfeszítettek vala szidalmakkal vala őtet. Egyik pedig a látnok körül, karomolja vala őtet, mondván: Ha te vagy a Kristus szabadítsd meg magadot, minket is magaddal. Az másik pedig feleli vala őtet, mondván: Bizony te sem felel az Istennek, ki ugyan azon kárhoztatásban vagy, mi pedig méltán szenvedünk, mert a mi gonosz eselekezetünknek jutal-

mát várunk, e pedig semmi gonoszt nem tett. És mond vala Iesusnak: Uram emlékezéssel meg rólam mikor jutandasz a te országodban. És monda néki Iesus: Bizony mondom tenéked, ma velem lesz paradicsomban. Vala pedig ugyanitt hat óra, és nagy sötétség lón mind az egész földön hat órától fogva mind egész kilencz óráiglan. És kilencz óra felé, nagy felszórás kiálta Iesus mondván: Eli! Eli lamma Sabachtani "arok En Istenem! En Istenem mire hagyád el engemet. És némelyek az ott állók körül mondanak: Az Ilyest hívja ez. Tudván pedig Ie-

zus, hogy immár mindenek beteljes^{et}ének volna

hogy beteljesedjék az irás, monda: *Stomjáhozom*

Vala pedig ott egy edény teljes ecettel, és megtölté-

nek egy spongiát ecettel és ¹⁵iszappal, és nyugtatá-

szájához, hogy innék. Mikoron azért kóstolta volna

monda: Beteljesedett. Ismét nagy felsóval kisál-

ta mondván: En szerető atyám! a te kezében aján-

lom lelkemet. És hogy ecetet mondotta volna, le fig-

gorte fejét és lelkét kibocsátá. És imé a templom-

nak anyjátartó kárpitja, két felé hasada, tetejétől

fogva mind az alyig. Az föld megindula, a kősziklák

leszakadozának, a koporsók megnyitának, és sok

szenteknek testek, kik elaludtak vala, kijöve-

nek a koporsóiból. És a feltámadásnak utánna

le menének a Se. Városba, és sokaknak megje-

lenének. Mikoron pedig ezt látta volna a had-

nagy, monda: *Pikony se ember* Stennék fia vala.

A több sokaság pedig veri vala mellett. Állanak

vala pedig távol az ő ismérői, és több Se. aszonyok, kik

Galileában is szolgáltak vala neki, kik között vala

Mária Magdolna is, és többek sokan, kik ő véle Ga-

leából feljöttek vala Jerusálembe. Az Sidók

pedig hogy a nagy innen esti vala, hogy ne maradj-

nának a testek a fán szombatra, kerek Pilátust, hogy

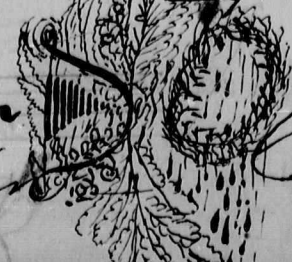
megtörtétnének a szárai, és levétnének. Eljövén a
 a vitések, és az elsőnek megtörték a szárait, és a ma-
 siknak is, ki megsejthetett vala vele. Töréshöz pe-
 dig mikor jutának, és látták volna, hogy immár meg-
 halt volna, nem törték meg az ő szárait. Hanem egyik
 vitéz lánthatójával az ő oldalát megöklelé, és legottan
 vés és víz folya ki belőle. És a ki ezt látta tanúbizonysá-
 got tén rólva, és tudjuk, hogy igaz az ő tanúbizonysága.
 Lőnek pedig ezek, hogy az Ióis beteljesednie. Con-
 tot meg ne törjék ő benne. És ismét más irás is a
 monija. Meglátják kit által szegestenek. És mikor
 este felé volna, eljőve egy gazdag Jósef nevű ember, ki

Aromathaiából való vala tisztességbeli tanácsjós és
 magas ember, ki a Sidónak tanácsokra nem
 hajlott vala, mert ő is a Töréshöz való ta-
 nitásnyja vala. Bátorrágot vévén mené Pilátus-
 hoz, és megkéré tőle Töréshöz testét. Pilátus
 pedig, mikor megértette volna, hogy immár
 meghalt volna igen csudálta vala. Levévén a-
 zait Jósef Töréshöz testét a keresztjáról, tise-
 ta gyorsan takará őt. Eljőve pedig Nikodé-
 musis, hozván drága kenetet úgy mint szarfon-
 tot. És megkenvén azonnal Töréshöz testét, gyors-
 lepedőbe takará őt, a mint szokások a Sidónak

temetkemi. Vala pedig oda közel egy kert es a
 kertben egy új koporsó melyben még senki nem
 tetetett vala. Azt pedig József magának kőből
 faragtatta vala, és abban helyezteték Jézusnak
 testét. Es nagy követ fordítván a koporsó ajtajá-
 ra, elmenének onnét. Az asszonyi állatok pedig
 nézik vala az koporsót, melyben Jézusnak tes-
 tet tettek vala. Az nagy innepen pedig a szombat
 vesztet lőnek az Jézusnak parampolatja szerint.
 Másnap pedig, mely a szombat est után vala
 az gyűlénék a főpapok, az Traistudók és a népek
 vénei, és monének Pilátushoz monván neki: U-

ram megemlekerünk róla, hogy az a család még
 eltélen azt mondotta, hogy harmadnapon halottai-
 ból feltámadna. Parampolat azért megerősitem
 a koporsót teljes harmadnapiglan, mert netalan el-
 jönnek az ótanítványai és elbonyák őt, és azután
 azt hirdetik a népnek, hogy feltámadott halottai-
 ból, és így az utolsó tétel és gonosz legyen az első-
 néb. Monda nézik Pilátus: Ambátor övezetek és
 elmenvén erősítetek meg a koporsót, mentől jobban
 tudjátok. Ok pedig elmenvén megerősítetek a ko-
 porsót, megpecsételvén a koporsó követ és az őrzőket
 környüle hagyván.

 Vége.

5

N. 62, II, 23
Hinter Lohes

3

3

4

6

LÁSZLÓ család
PASSIONALE JA.
XIX.sz.d. Magántulajdon

FINIS

VEGE